

gørelsesdebat, vi har i dag, og den finder sted på baggrund af statsministerens tale her for et par dage siden og på baggrund af det rege- ringsgrundlag, der ligger, og i og med at stats- ministeren må forventes at svare på vores spørgsmål og kommentarer senere på dagen, så synes jeg da, det er en fordel, at statsministeren er til stede i salen.

Ellers kan man måske tage det som udtryk for, at det er kommet lidt bag på regeringen, at den er blevet siddende. Når man hører statsmi- nisterens åbningstale og ser regeringsgrundla- get, så kan man faktisk godt få den foruroligen- de tanke, at det er kommet lidt bag på regerin- gen, at den sidder. Derfor så ved den ikke rig- tigt, hvad den skal sidde for, og så sidder den for at sidde. Det er jo også et mål i sig selv.

Jeg synes, at statsministerens åbningstale var meget tynd. Jeg synes, den var meget, meget lidt konkret. Jeg synes egentlig, at det i dag har været forsøgt at få noget mere konkret at vide, både fra Socialdemokratiets ordfører og også fra den radikale ordfører, og jeg må altså sige, at det har været meget svært at få de meget konkrete ting på bordet. Det er også derfor, at det er svært for os præcist at forholde os til, hvad regeringen vil. Vi kan forholde os til de overordnede linjer, der er kommet fra regerin- gen, og de ser ikke gode ud.

Vi håbede selvfølgelig, at folketingsvalget havde bragt et andet flertal på banen. Det er ikke det, der er sket, og derfor vil jeg også her i min ordførertale, ligesom jeg har gjort det i nogle korte bemærkninger, sige til de borgerlige partier: Lad nu være med at lave det store sam- menrend på midten. Lad nu være med fuld- stændig at sælge ud af profilen af hensyn til nogle brede konsensusprægede forligsløsning- er. Det er langt bedre at vinde slaget på sigt og få en anden regering – få væltet den regering, der sidder, ved det folketingsvalg, der kommer – end at lave nogle forlig, der gør det sværere at få tegnet en profil af et alternativ.

Når man hører ordførerne i dag, lyder det, som om det, der skal ske, ikke bare bliver sam- arbejde over midten, men sammenrend på mid- ten; men jeg tror, det tjener det danske folkesty- re bedst, at der er nogle alternativer, nogle klare valgmuligheder for vælgerne. Jeg begræder det resultat, der kom ud af folketingsvalget den 11. marts, men jeg håber, det næste folketingsvalg giver mulighed for at tippe vægten, så der kommer en anden regering. Men muligheden herfor ligger som sagt i, at der hele tiden er et

klart alternativ, og at man ikke laver konsen- susprægede forlig for forlignenes egen skyld.

I statsministerens åbningstale var der i over- skriftsform nogle punkter om indenrigspolitik- ken, som det var meget svært at forholde sig til, og så var der en lang redegørelse fra statsmi- nisterens side om EU og Amsterdamtraktaten, som vi jo skal stemme om den 28. maj. Alligevel har det været sådan i dag, at når der har været gjort forsøg på at rejse EU-debatten, er den ble- vet dræbt i starten af nogle kommentarer om, at den debat tager vi jo i forbindelse med lovfor- slagets behandling. Men det synes jeg ikke er rimeligt, når man tager udgangspunkt i stats- ministerens åbningstale.

Jeg synes, det er rimeligt, vi også diskuterer Amsterdamtraktat ved denne åbningsdebat og klart fortæller, hvad det handler om med Amsterdamtraktaten. Og tillad mig at sige det: Alle de flotte ord, der er blevet brugt af mange ordførere om fredens projekt, om helingen af Europa osv. – alle de udtryk, man benytter for at forsøge at få danskerne til at stemme ja, er ikke andet end en ordfloam, og de bygger ikke på nogen konkrete ting i Amsterdamtraktaten. Tværtimod er det påfaldende, at de ting, Amsterdamtraktaten reelt omhandler, gør man alt for at undgå at tale om, og i stedet taler man om de symbolske, overordnede værdier, alle plusserne, som vi jo alle sammen gerne vil tage parti for.

Netop derfor synes jeg, man også skulle dis- kutere nogle af de ting, Amsterdamtraktaten rent faktisk indeholder, og det er jo meget andet end det, man har forsøgt at give indtryk af. Lad mig nævne et konkret eksempel på noget, vi i Dansk Folkeparti er stærkt bekymrede for, og som bliver cementeret med Amsterdamtraktaten, nemlig Schengensamarbejdet, Schengen- konventionen, som har det overordnede formål at afskaffe grænsekontrollen mellem EU-lande- ne.

Jeg har hørt den floskel, som jo tit kommer frem, at nu skal vi have forstærket indsatsen mod den grænseoverskridende internationale kriminalitet, og hvem er ikke tilhænger af det? Men hvori består logikken i det synspunkt, når det første, man gør i forbindelse med det sam- arbejde, er at afskaffe kontrollen ved grænser- ne? Logikken er meget vanskelig at finde, og det er selvfølgelig, fordi logikken ikke er der. Der er ingen logik i at forsøge at bekæmpe international grænseoverskridende kriminalitet ved at starte med at fjerne grænsekontrollen.